

BÖDECS LÁSZLÓ

Képzelt utazás, hét elejétől hétvégéig

Ha elutazhatnék valahová,
a világegyetem legsötétebb pontjára mennék.
Hétfő reggel indulnék, hogy megérkezzem vasárnapra.
Nem félek az emberektől, a csillagoktól sem,
könnyen nézek a milliárd jelentéktelen halálra,
meleg és finom, szép, szeretem ezt a közelséget,
ami nappal mosolyog, simogat, éjjel alszik,
vagy elbújik egy sűrű anyaghalmaz másik oldalára.

De itt, a létezés szélén, a lényegtelen idő
egy mellékes pillanatában, a sötétségtől sem félek,
ami képzelt térképeink tudománya szerint valós,
millió összetartó, saját dinamikát mutató galaxisok
és azokat összefogó több százmillió fényév
átmérőjű klaszterek közötti tér,
ahol nem a vonzás, nem a fény,
s nem a még meg nem értett hullámok, titokzatos
erők ölelik magukhoz az élettelen anyagot.

Amikor megérkeznék, körülnéznék zavartalan.
Nem a nyugalmat keresem, nem a halált, de az
érdekel, ha ennyi erőhatás között is megfér az üres sötét,
ott bujkál-e a titok, amit keresek, vagy őrzője,
aki színes képekben beszél hozzám naponta,
és aki miatt nem félek az emberektől,
vagy ott végül tényleg csak én vagyok.